

REQUIEM

Janez Menart

Tožni zvoki violin.
Vino se leskeče.
Med kozarci mlad spomin
žalostno šepeče.

Kje si draga? Mol drhti.
Vino se leskeče.
Pijmo!... Šlager izzveni:
»... izgubljene sreče.«

1950

NEZNANKI

Janez Menart

Kot dvoje bežnih senc sva se spoznala.
Prav mèdlo pomnim kraj, kjer je bilo.
Le to še vem, da sva oba molčala,
da vas skrivaj je božalo oko,
da čutil vaše skrivne sem poglede,
in da bilo bi treba le besede...

Odšla... Le včasih še, ko se mrači,
ko se na šipe droben dež mi joče,
se zastrnim in vaše božajoče
oči se tožno mi zazro v oči...
In v praznih prsih se mi žalost vzdrami
za srečo, ki mordà odšla je z vami.

Dve sencì... Mórda da kdaj v sobi tihi,
ko dež rosil bo v okna kakor zdaj,
vam skoz oči privro v srce ti stihì,
mordà da vas povedejo nazaj,
v pretekle dni, da spomnite se name
in šepnete: »Kot da bi pisal zame...«

1951